

سازمان عفو بین الملل با انتشار بیانیه‌ای خواستار آزادی منصور اسانلو شد

سازمان عفو بین الملل طی انتشار بیانیه‌ای در تاریخ ۹ ژانویه ۲۰۰۶، از فعالین خود در سراسر جهان درخواست کرد برای آزادی منصور اسانلو از زندان فوراً اقدام کنند. این سازمان در بیانیه خود نوشته است: منصور اسانلو، رئیس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه، از ۲۲ دسامبر ۲۰۰۵ در بند ۲۰۹ زندان اوین در تهران در بازداشت بسر می برد. وی به دلیل فعالیت های مسالمت آمیز کارگری خود بازداشت شده است. وی احتمالاً زندانی عقیدتی بشمار می رود، که گفته می شود از بیماری چشم رنج می برد و در صورت عدم دریافت درمان فوری ممکن است بینائی اش را از دست بدهد.

منصور اسانلو جزو دوازده فعال این سندیکا است که روز ۲۲ دسامبر ۲۰۰۵، در ارتباط با فعالیت های اتحادیه ای، توسط پلیس در خانه هایشان، دستگیر شدند. چهار تن از آنان مدت کمی بعد از دستگیری آزاد شدند. روز ۲۵ دسامبر شماری از اعضای سندیکا در جریان اعتصاب رانندگان اتوبوس برای آزادی همکارانشان دستگیر شدند. روز ۲۶ دسامبر کلیه دستگیرشدگان، باستثنای هفت نفر از اعضای هیئت مدیره سندیکا، آزاد شدند. دو روز بعد شش نفر از آنها آزاد شدند و تنها منصور اسانلو در بازداشت باقی ماند. به منصور اسانلو اجازه دسترسی به وکیل داده نشده است.

گزارشات حاکی از آن است که وی ممکن است در معرض اتهاماتی از قبیل ارتباط با گروههای اپوزیسیون ایرانی در خارج کشور و تحریک به شورش مسلحانه علیه دولت قرار داشته باشد. هفت تن از اعضای سندیکا، منصور حیات غیبی، ابراهیم مددی، رضا تراز، غلامرضا میرزائی، عباس نژد کوهی و علی زاد حسین، با اتهاماتی از قبیل اخلال در نظم عمومی، روز اول ژانویه به دادگاه انقلاب در تهران احضار شدند. گزارشات حاکی از آن است که در پی اعتراض اعضای سندیکا در مقابل دادگاه، به هفت نفر آنها گفته شد دادگاه شان به تعویق افتاده است.

هفت ژانویه ۲۰۰۶ رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی دست به اعتصاب دیگری زدند که گزارش شده در جریان آن ۵ نفر دستگیر شدند. بنا به گزارشها، همه‌ی آنها بعداً آزاد شدند.

اطلاعات زمینه

گفته می شود سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه در سال ۱۹۷۹ تاسیس شد و فعالیت خود را که متوقف شده بود، بعد از ۲۵ سال از سرگرفت. این تشکل هنوز قانونی برسمیت شناخته نشده است.

ایران عضو پیمان جهانی حقوق مدنی و سیاسی است، که بند ۲۲ آن اظهار می دارد: هر فردی آزادانه حق دارد با دیگران همبستگی داشته باشد، که شامل تشکیل اتحادیه صنفی برای دفاع از منافع مشترک است. بند ۲۶ قانون اساسی ایران: تشکیل احزاب، اجتماعات، انجمن‌های سیاسی و صنفی آزاد است، به شرط آنکه اصول استقلال، آزادی، اتحاد ملی، ضوابط اسلام و یا اساس جمهوری اسلامی را نقض نکند. از شرکت هیچ فردی در گروه‌های فوق‌الذکر ممانعت به وجود نخواهد آمد و یا تحت تعقیب قرار نخواهد گرفت.

ترجمه و تکثیر: کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

PUBLIC

AI Index: MDE 13/002/2006
09 January 2006

UA 08/06

Arbitrary arrest/possible prisoner of conscience/medical concern

IRAN

Mansour Ossanlu (m), Head of the Union of Workers of the Tehran and Suburbs Bus Company (*Sherkat-e Vahed*)

Mansour Ossanlu, the Head of the Union of Workers of the Tehran and Suburbs Bus Company (*Sherkat-e Vahed*) has been detained since 22 December 2005 in Section 209 of Evin Prison in the capital, Tehran. He may be a prisoner of conscience, detained solely on account of his peaceful trade union activities. He is said to be suffering from a serious eye complaint, and could lose his sight if he does not receive immediate medical treatment.

Mansour Ossanlu was among 12 officials from the Union who were reportedly arrested by police at their homes on 22 December 2005, apparently in connection with their peaceful trade union activities. Four of the 12 were released shortly afterwards. On 25 December, members of the Union were arrested while staging a bus strike in Tehran, demanding the release of their colleagues. On 26 December, all those who had been detained were released, with the exception of Mansour Ossanlu and six other members of the Union's Executive Board. These six were released two days later, leaving only Mansour Ossanlu in detention. Mansour Ossanlu has not been granted access to a lawyer, and reports suggest that he may be facing charges including contact with Iranian opposition groups abroad and instigating armed revolt against the authorities.

On 31 December, reports indicated that seven Union members including Mansour Hayat Ghaybi (or Ghaybati); Ebrahim Madadi; Reza Tarazi, Gholamreza Mirza'i; Abbas Najand Kouhi and Ali Zad Hossein had been summoned to appear before a Revolutionary Court in Tehran the following day on charges including public order offences. However, following protests by Union members outside the court on 1 January, the seven were reportedly told that their trial had been postponed.

On 7 January 2006, Bus Company workers staged another strike, during which five drivers were reportedly detained. All were later reportedly released.

BACKGROUND INFORMATION

The Union of Workers of the Tehran and Suburbs Bus Company is said to have been founded in 1979 and resumed activities in 2004 after a 25-year ban. It is still not legally recognised.

Iran is a State Party to the International Covenant on Civil and Political Rights, Article 22 (1) of which states: Everyone shall have the right to freedom of association with others, including the right to form and join trade unions for the protection of his interests. Article 26 of Iran's Constitution states: The formation of parties, societies, political or professional associations ... is permitted provided they do not violate the principles of independence, freedom, national unity, the criteria of Islam, or the basis of the Islamic republic. No one may be prevented from participating in the aforementioned groups, or be compelled to participate in them.